

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/602/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614204005
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614204005.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: W. G., nar. X.XX.XXXX, bytom B., Ul. 9. mája XXX/X, právne zastúpeného: JUDr. Dášou Valachovou, advokátkou v Partizánskom, R. Jašíka 158/8, proti žalovanému: W. V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., O. T. XXXX/XX, právne zastúpenému: JUDr. Jozefom Dudzikom a JUDr. Kristínou Gerovou, advokátmi v Topolčanoch, Škultétyho 1597/7, o zaplatenie sumy 3.797,95 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 24. februára 2015, č. k. 4C/40/2014 - 171, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých - vyhovujúcich častiach,
p o t v r d z u j e .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - vo výroku ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania p o t v r d z u j e .

III. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

IV. Vo zvyšných častiach - zastavujúcich a zamietajúcej, zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.312,95 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 616,95 eur od 10.09.2013 do zaplatenia, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 678,40 eur od 10.09.2013 do zaplatenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 678,40 eur od 14.05.2014 do zaplatenia , vo výške 8,15% ročne zo sumy 339,20 eur od 14.06.2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného tiež zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 124,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 62,16 eur od 10.01.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 62,16 eur od 28.02.2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti o zaplatenie sumy 421,83 eur s úrokom z omeškania vo výške 7,75 % ročne od 01.11.2008 do zaplatenia a v časti o zaplatenie sumy 306,03 eur s príslušenstvom zastavil. Vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 3.185,90 eur s príslušnými úrokmi z omeškania a sumy 612,05 eur s úrokmi z omeškania a náhrady trov konania dôvodiac, že je vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území Partizánske, ktoré sú zapísané na liste

vlastníctva č. XXXX ako pozemky parc. č. 4961/1 vo výmere 732 m², zastavané plochy a nádvorí, parc. č. XXXX/X vo výmere 1475 m², zastavané plochy a nádvorí a stavby sklad súp. č. XXXX postavený na parcele č. 4961/1 a sklad súp. č. XXXX postavený na parcele č. 4961/2. Žalobca a žalovaný uzavreli v roku 2008 Zmluvu o budúcej zmluve o prevode vlastníctva nebytových priestorov a pozemkov v kat. území Partizánske, na základe ktorej sa dohodli, že žalovaný je oprávnený bezodplatne užívať časť nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu. Žalovaný bol oprávnený na základe zmluvy o budúcej zmluve užívať polovičnú časť stavby a k stavbe prislúchajúcu časť pozemku. Zároveň sa dohodli, že žalovaný bude v súvislosti s bezplatným užívaním stavby a pozemku platiť všetky poplatky spojené s prevádzkou nehnuteľností, ku ktorým patria úhrady za vodu, elektrinu, plyn, daň z nehnuteľností a akékoľvek iné povinnosti vyplývajúce zo zákona. Z uvedených nákladov súvisiacich s užívaním nehnuteľností, ktoré bol žalovaný povinný hradiť, uhradil len ich časť, a to čiastočne daň z nehnuteľností za rok 2009 vo výške 403,- eur a čiastočne daň z nehnuteľností za rok 2010 vo výške 333,- eur. Zvyšné náklady súvisiace s užívaním nehnuteľností za obdobie od roku 2008 do roku 2014 žalovaný neuhradil napriek tomu, že mu táto povinnosť vyplýva zo zmluvy o budúcej zmluve. Žalovaného na úhradu nákladov súvisiacich s užívaním časti nehnuteľností niekoľkokrát vyzval, ale bezúspešne. Žalobca, ako vlastník nehnuteľností, ktorý má uzatvorené zmluvy s dodávateľmi médií, bol povinný hradiť všetky fakturované náklady za celú nehnuteľnosť voči dodávateľom médií. Vzhľadom k tomu, že žalovaný neuhradil náklady na spotrebu energií, v roku 2011 ho od dodávok energií odpojil, v dôsledku čoho už ďalej nevznikajú ďalšie náklady na úhradu energií. Náklady, ktoré naďalej žalobcovi vznikajú a je povinný ich hradiť aj za žalovaného, sú náklady na daň z nehnuteľností. Do dnešného dňa ako vlastník nehnuteľností hradí mestu Partizánske celú výšku dane z nehnuteľností, t.j. aj časť dane, ktorú je povinný hradiť žalovaný. Na nákladoch za daň z nehnuteľností za obdobie od roku 2008 do roku 2014 uhradil za žalovaného sumu vo výške 3.185,90 eur, ktorá suma predstavuje pomernú časť dane pripadajúcu na časť nehnuteľnosti, ktorú je oprávnený užívať žalovaný na základe zmluvy o budúcej zmluve. V dôsledku toho má voči žalovanému pohľadávku v celkovej výške 3.185,90 eur. Žalobca uzatvoril dňa 25.9.2008 Zmluvu o nájme nebytových priestorov so spoločnosťou COOP JEDNOTA TOPOĽČANY, spotrebné družstvo Topoľčany, predmetom ktorej bol prenájom vertikálnej plochy na umiestnenie päť kusov reklamných panelov na konštrukčných pilieroch pod hotelom Spoločenský dom na Nám. SNP č. 143/3 v Partizánskom. Z uvedených päť kusov reklamných panelov užíval tri kusy. Dva kusy užíval na propagáciu svojej podnikateľskej činnosti žalovaný. Na reklamných paneloch je umiestnená reklama žalovaného, a to činnosť realitnej kancelárie vykonávanej žalovaným. Žalovaný reklamné panely na propagáciu tejto činnosti užíva. Za prenájom piatich reklamných panelov je žalobca povinný hradiť prenajímateľovi každoročne príslušnú výšku nájomného. Za obdobie od roku 2008 až do roku 2014 predstavovalo nájomné, ktoré uhradil prenajímateľovi sumu 1.530,14 eur. Pomerná časť nájomného pripadajúca na žalovaného za užívanie dvoch reklamných panelov za obdobie od roku 2008 až do roku 2014 predstavuje sumu vo výške 612,05 eur. Náklady za užívanie dvoch reklamných panelov za obdobie od roku 2008 až do roku 2014 neuhradil žalovaný ani čiastočne.

3. Písomným podaním zo dňa 15.1.2015 vzal žalobca v časti o zaplatenie sumy 421,83 eur, ktorá predstavuje pomernú časť dane z nehnuteľností za rok 2008 žalobu späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť z dôvodu, že nedisponuje dokladom o úhrade sumy vo výške 421,83 eur predstavujúcej pomernú časť dane z nehnuteľností za rok 2008.

4. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že žaloba je iba vyústením ich vzájomných sporov, ktoré spočívajú v tom, že žalobcovi do vlastníctva v roku 2008 previedol nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve v Partizánskom a v Kolačnej, ktoré mali slúžiť ich spoločnému podnikaniu, ku ktorému však nedošlo, čím odpadol dôvod prevodu nehnuteľností na žalobcu, a bolo dohodnuté, že tento mu ich prevedie späť, čo sa však nestalo. Pri nehnuteľnosti v Partizánskom boli medzi nimi aj niektoré vzájomne nevyriešené finančné otázky. Predpokladom pre ich urovnanie bola ich spoločná špecifikácia, zdôvodnenie, preukázanie a ustálenie ich výšky. Prebehlo medzi nimi niekoľko stretnutí, avšak výšku sa im ustáliť nepodarilo. Žalobca porušil ich dohodu ohľadom nehnuteľností v Kolačnej a tieto predal tretej osobe, napriek ich dohode, že tak neurobí a mal sa vyjadriť, že on aj tak príde o svoje nehnuteľnosti nielen v Kolačnej, ale aj v Partizánskom. Tento postup pokladá za agresívny a neprímeraný nátlak / či vydieranie / voči nemu a jeho rodine, pričom hrubo zneužíva jeho dôveru. Žalobcom citovaný obsah zmluvy o budúcej kúpnej zmluve je nesprávny, značne pozmenený a žalobcom uspôsobený na konanie o tejto žalobe. Správne má znieť, že účastníci zmluvy sa dohodli, že až do času uzavretia kúpnej zmluvy bude predmet zmluvy výlučne, nerušene a bezplatne užívať budúci kupujúci a bude si hradiť všetky náklady s tým súvisiace. Žalobca text pozmenil tak, že žalovaný bude platiť všetky poplatky spojené s prevádzkou

týchto nehnuteľností, ku ktorým patria úhrady za vodu, elektrinu, plyn, daň z nehnuteľností a akékoľvek iné povinnosti vyplývajúce zo zákona. V rovnakom čase uzavreli so žalobcom aj zmluvu o budúcej kúpnej zmluve pre nehnuteľnosti v Kolačnej a žalobcom citovaný text sa nápadne podobá textu tejto zmluvy pre nehnuteľnosti v Kolačnej, kde sa zaviazal, že „všetky poplatky s prevádzkou chaty bude platiť budúci kupujúci / voda, el. energie a iné povinnosti vyplývajúce zo zákona“. Na tomto základe za dodávky za energie, ale aj daň z nehnuteľnosti v Kolačnej riadne a včas platil. Pri nehnuteľnosti v Partizánskom je to práve opačne, teda tak, že platiteľom energií a dane je žalobca. Platenie dane pre neho nevyplýva ani zo znenia zmluvy. Dohodli sa, že nehnuteľnosť bude užívať a bude hradiť len náklady s tým súvisiace, teda náklady na energie, vo vzťahu k dani z nehnuteľnosti úpravu zo zmluvy týkajúcej sa Kolačnej, neprevzali. Pokiaľ sa v zmysle zmluvy o budúcej zmluve zaviazal hradiť všetky náklady s tým súvisiace, išlo len o prevádzkové náklady bez dane z nehnuteľností, ktorá sa vyrubuje a platí podľa osobitného predpisu. Do daňových výdavkov sa v takomto prípade nemôžu zahrnúť napr. ani výdavky na poistenie, ani daň z nehnuteľností. Z toho vyplýva aj skutočnosť, že ak by ju žalobcovi hypoteticky aj zaplatil, nemohol by si ju zahrnúť do svojich výdavkov a išlo by o daň zaplatenú za iného daňovníka a ako ostatný výdavok by bola zároveň považovaná za výdavok na osobnú spotrebu daňovníka, spojenú s užívaním osobného majetku. Žaloba považovaná za neoprávnená, navrhujúc jej zamietnutie. Navyše nárok na zaplatenie dane je neoprávnený aj z iných dôvodov. Daň z nehnuteľnosti je povinný platiť vlastník nehnuteľnosti správcovi dane. Za istých a medzi účastníkmi dohodnutých podmienok, si ju však môže vlastník napríklad aj zakomponovať do ceny nájmu. Prenajímať nehnuteľnosť môže každá osoba bez ohľadu na to, či je alebo nie je podnikateľom. Ak však nemá podnikateľské oprávnenie, môže pri prenájme poskytovať len základné služby. On však nehnuteľnosť neužíva na základe nájmovej zmluvy, ale jej užívanie mu priamo vyplýva z uvedenej zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, a to bezplatne, takže v tomto prípade daň žalobca nemá do čoho zakomponovať. Podľa predpisov daň z nehnuteľnosti nie je prevádzkovým výdavkom - nákladom spojeným s užívaním nehnuteľnosti, znáša a platí ju vlastník nehnuteľnosti. V zmysle § 2 písm. i) Zák. o dani z príjmov prevádzkovými výdavkami sú len preukázateľné výdavky na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov z prenájmu na základe vedeného účtovníctva, alebo na základe daňovej evidencie, t.j. výdavky na energie a výdavky na ostatné služby súvisiace s nehnuteľnosťami, a teda nie daň z nehnuteľností. Ak by boli požiadavky žalobcu voči nemu ustálené, vzájomne odsúhlasené a uznané, potom bolo potrebné, aby mu vystavil - predložil účtovný doklad, na základe ktorého by bolo nepochybné, komu, za čo, koľko a kam má platba smerovať, resp. na aký účet má platiť. O toto ho neustále žiadal a žalobca mu takýto dokument odmietal vydať a ani mu ho nepredložil. Daň z nehnuteľností nemá povinnosť žalobcovi zaplatiť. Ak však napriek tomu chcel, aby mu ju zaplatil, bolo nevyhnutné, aby mu vystavil riadny doklad. Doklady, ktoré v žalobe predkladá, sú nenáležité a nespĺňajú základné náležitosti dokladu. Navrhoval, aby súd žalobu zamietol. V roku 2009 zaplatil žalobcovi na dani z nehnuteľnosti sumu 403,- eur a v roku 2010 sumu 333,- eur z dôvodu, že v tom čase sa pripravovali spätné prevody nehnuteľností v Kolačnej a v Partizánskom na neho. Žalobca zvyšoval svoje požiadavky o ďalšie peňažné, ale aj nepeňažné plnenia, prevod nehnuteľnosti už napr. podmieňoval aj rôznymi odkladacími podmienkami a väčšina z nich bola pre neho neprijateľná. Vrátenie nehnuteľností bolo pre neho prioritou, snažil sa o kompromis a niektoré jeho požiadavky napr. za energie mu v tom čase v istých čiastkach aj zaplatil. Žalobca si spätný prevod nehnuteľnosti podmieňoval aj zaplatením dane z nehnuteľností, hoci mu to zo zmluvy o budúcej kúpnej zmluve nevyplývalo. Peňažné čiastky 403,- a 333,- eur mu však i napriek tomu tak, ako si ich žiadal, aj zaplatil. Bol to iba jeho prejav dobrej vôle nad rámec jeho povinnosti, avšak smerujúci k tomu, aby mu nehnuteľnosti vrátil. K časti týkajúcej sa platenia energií uviedol, že voda bola do roku 2010 vedená na jeho meno (na meno žalovaného) a dodávateľom vystavené faktúry riadne platil. Žalobca však v roku 2011 evidenciu u dodávateľa previedol na svoje meno, po čom ho odpojil okrem elektriny a plynu aj od vody, hoci na to nemal dôvod. Ani požiadavky na zaplatenie energií neboli z jeho strany riadne uplatňované, boli nepresné a nepodložené a nemohli byť ako podklad v jeho daňovej evidencii, či pre daňové priznanie. Je tu dôvod, aby súd minimálne od času odpojenia od energií žalobu zamietol. Ani navrhované zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré žalobcovi vyrubil správca dane, vôbec neobstojí. Za riadne a včasné platenie dane správcovi zodpovedá daňovník, v tomto prípade žalobca ako vlastník nehnuteľnosti, ktorý je aj povinný tieto zaplatiť. Žiadať ich zaplatenie je neopodstatnené. Navrhuje, aby súd žalobu aj v časti zaplatenia úrokov z omeškania, vyrubených žalobcovi správcovi dane zamietol. Daň z nehnuteľností za rok 2008 mu bola za jeho polovicu vyrubená a túto aj riadne a včas zaplatil. Za druhú polovicu nehnuteľnosti bola vyrubená p. Húskovi a tento bol povinný ju aj zaplatiť. To, že ju odmietol za rok 2008 zaplatiť a zaplatil ju žalobca za neho, je jeho osobným rozhodnutím. Vzhľadom na okolnosti a za čas od 1.1.2008 do 25.3.2008, kedy bola medzi K., ním a žalobcom uzatvorená Zmluva o budúcej kúpnej zmluve a od kedy už K. odmietol platiť daň z nehnuteľností, by mohol eventuálne žalobcovi na čas od

1.1.2008 do 1.4.2008 finančne a alikvotnou čiastkou prispieť na jej zaplatenie, bolo by to však len jeho dobrovoľným rozhodnutím a to iba pri vzájomnom porozumení a po dohode so žalobcom. Pre prípad, že sa s ním nedohodnú, navrhuje, aby súd žalobu v časti zaplatenia dane z nehnuteľností vo výške 421,83 eur zamietol. K časti žaloby týkajúcej sa reklamných panelov vo vyjadrení uviedol, že V. O., jeho synovec, uzatvoril dňa 27.8.2007 zmluvu s COOP JEDNOTA TOPOĽČANY o nájme nebytových - 5 kusov reklamných panelov na námestí SNP v Partizánskom. Zmluva bola stanovená na čas určitý od 1.10.2007 do 30.9.2008 s dohodou o možnosti jej predĺženia. Na základe jeho súhlasu si za svoje finančné prostriedky na jedno reklamné miesto vyhotovil a umiestnil svoju vývesnú tabuľu jeho realitnej kancelárie a na druhom reklamnom mieste si umiestnil inú reklamnú tabuľu. Žalobca prejavil o voľné reklamné miesta záujem a preto sa s V. O. dohodol, že odstúpi od zmluvy s COOP JEDNOTA a dá im možnosť aby si k ním spolu so žalobcom uzatvorili príslušné nájomné zmluvy. On uzavrel s COOP JEDNOTA nájomnú zmluvu na umiestnenie jedného panela. Jeho zmluva zo dňa 25.9.2008 s dvomi dodatkami na tento vývesný panel platí doposiaľ a doposiaľ zaň riadne uhrádza nájomné. Na zvyšné 4 kusy si na základe ich odporúčania mal žalobca s COOP JEDNOTA možnosť uzavrieť príslušnú nájomnú zmluvu. Predpokladá, že takúto nájomnú zmluvu aj uzatvoril. Na jednej z týchto 4 kusov reklamných panelov zostala visieť aj jeho reklamná plocha ešte z času platnosti nájomnej zmluvy medzi V. O. a COOP JEDNOTA s tým, že na základe dohody ju zatiaľ žalobca nepotrebuje a bezplatne ako vďaku za ich vybavenie ju ponecháva v pôvodnom stave s jeho reklamou. V prípade, že žalobca mal potrebu ju využívať pre svoje potreby, mohol ju kedykoľvek žiadať zvesiť a nahradiť svojou, prípadne nájomnú zmluvu zrušiť. Medzi ním a žalobcom neboli v tomto smere uzatvorené žiadne písomné zmluvy, išlo iba o čas dočasný, t.j. do doby, do ktorej bude žalobca dohodu akceptovať a on bude mať záujem tam svoj reklamný panel ponechať. Ak by hypoteticky chcel, aby mu za 1 kus mal platiť, mal si to už dávno, riadne a včas a náležitou formou (účtovným dokladom) u neho uplatňovať, čo sa taktiež doposiaľ nestalo. Vzniesol námietku premlčania žalobného návrhu. Ako poškodený v celom spore je on, nie žalobca. Žalobca nerešpektuje ich dohody či zmluvy, nehnuteľnosti mu nechce vrátiť, naopak niektoré v rozpore so zmluvou prevádza na tretie osoby, na čom s veľkou pravdepodobnosťou profituje. Bráni mu nehnuteľnosti nerušene užívať, čím mu vzniká nemalá škoda a žalobca by mu mal platiť dohodnutú zmluvnú pokutu. Ak by plnil to, na čom sa zmluvne dohodli, najmä ak by mu už dávno vrátil nehnuteľnosti v Kolačnej či v Partizánskom, už nemusel platiť napr. daň z nehnuteľností on, ale túto povinnosť by si plnil žalovaný.

5. Na zistený skutkový stav súd prvého stupňa aplikoval ustanovenia § 34, § 35 ods. 1, 2, 3, § 51, § 100 ods. 1, 2, § 100, § 107 ods. 1, 2, § 112, § 451 ods. 1, 2, § 454, § 488, § 489, § 490 ods. 1, § 491 ods. 1, 2, 3, § 494, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1, 2, § 7 ods. 2, § 9 ods. 1, § 11, § 18 ods. 1, 2 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, s odkazom na ktoré uviedol, že súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania a po ich zhodnotení dospel k záveru, že žaloba je podaná čiastočne dôvodne. Vychádzal z toho, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území Partizánske, zapísaných na liste vlastníctva č. 2852 ako pozemky parc. č. 4961/1 vo výmere 732 m² zastavané plochy a nádvoria, parc. č. 4961/3 vo výmere 1475 m² zastavané plochy a nádvoria a stavby, sklad súpisné číslo 1498 postavené na parc. č. 4961/1 a na parc. č. 4961/2. Žalobca ako budúci predávajúci a žalovaný ako budúci kupujúci uzavreli v roku 2008 zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy a o prevode vlastníctva nebytových priestorov a pozemkov v kat. území Partizánske, predmetom ktorej bol budúci predaj uvedených nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu žalovanému. Predmetom zmluvy bolo aj dojednanie, že „až do času uzavretia kúpnej zmluvy, podľa ustanovení tejto zmluvy, bude predmet zmluvy výlučne, nerušené a bezodplatne užívať kupujúci podľa čl. III. ods. 1 písm. a), b) a c)., bude si hradíť všetky náklady s týmto súvisiace.“ Predmetom budúcej kúpnej zmluvy mal byť prevod spoluvlastníckeho podielu 1/2 k budove skladu a k pozemkom pod budovou skladu vo výmere 429,8 m² a k príslušnému pozemku k celkovej výmere 646 m². Žalobca sa podanou žalobou domáha proti žalovanému zaplatenia časti dane z nehnuteľností, ktorú zaplatil ako vlastníkom uvedených nehnuteľností správcovi dane Mestu Partizánske v rokoch 2008 až 2014. Ako dôvod vzniku záväzku žalovaného uviedol dojednanie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, podľa ktorej sa účastníci zmluvy dohodli, že žalovaný bude bezodplatne užívať nehnuteľnosti a bude si hradíť všetky náklady s týmto súvisiace. Spor medzi žalobcom a žalovaným spočíva v tom, či ich dohoda o tom, že budúci kupujúci si bude hradíť všetky náklady súvisiace s výlučným, nerušeným a bezodplatným užívaním nehnuteľnosti uvedená v zmluve zahŕňa aj daň z nehnuteľností alebo nie. Čo všetko / aké náklady/ pojem „všetky náklady s týmto súvisiace“ obsahuje, nie je v zmluve výslovne uvedené a špecifikované. Jeho obsah je preto potrebné vyložiť v súlade s vôľou účastníkov zmluvy. Skutočnú vôľu účastníkov je možné vyvodíť okrem explicitného obsahu právneho úkonu aj z ich správania pred

uzavretím zmluvy, ako aj po jej uzavretí . Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným došlo v roku 2008 k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorou žalovaný previedol svoj podiel k nehnuteľnostiam na žalobcu a v tom istom roku bola medzi nimi uzavretá Zmluva o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva nebytových priestorov a pozemkov v kat. úz. Partizánske. Z uvedených skutočností vyplýva, že síce formálne došlo k prevodu vlastníctva k podielu žalovaného na nehnuteľnostiach ale k iným podstatným zmenám nedošlo, pretože žalovaný naďalej zostal užívať svoju časť nehnuteľnosti. Po prevode nehnuteľností v roku 2008 mal žalovaný podľa zmluvy o budúcej zmluve nehnuteľnosti užívať výlučne, nerušene a bezodplatne /v podstate ako vlastník / až do 31.12.2018, kedy najneskôr mala byť uzavretá zmluva o prevode vlastníctva časti nehnuteľností naspäť na žalovaného. Z uvedeného vyplýva, že k prevodu časti nehnuteľností zo žalovaného na žalobcu podľa uzavretej zmluvy došlo, ale išlo len o prevod na určitú dobu , po uplynutí ktorej sa časť nehnuteľností mala žalovanému vrátiť späť. Zmluva o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy dohodnutým obsahom zabezpečuje žalovanému po túto dobu výlučné, nerušené a bezodplatné užívanie časti nehnuteľností / ktorá mu predtým patrila ako vlastníkovi / s tým, že si bude hradiť náklady s týmto súvisiace. Je veľmi málo pravdepodobné a nelogické, že by skutočnou vôľou žalobcu bolo, ak by sa stal skutočným vlastníkom / nielen formálnym/ aj tej časti nehnuteľností , ktorú užíval žalovaný, uzavrieť zmluvu s takým obsahom, že bude platiť dane aj za časť nehnuteľností, ktorú výlučne, nerušene a bezodplatne bude užívať žalovaný. Tvrdenie žalovaného o tom, že podľa zmluvy mal po dobu 10 rokov užívať nehnuteľnosti výlučne nerušene a bezodplatne / v podstate ako vlastník / len za náklady na energie a žalobca bude aj za jeho časť nehnuteľností po túto dobu platiť dane, nebolo preukázané. Je veľmi málo pravdepodobné, že žalobca by s takouto dohodou súhlasil a za takýchto podmienok zmluvu uzavrel. Dôvod, pre ktorý by žalobca voči žalovanému takýmto spôsobom postupoval, že by sa teda zaviazal platiť dane aj za časť nehnuteľností užívanú bezodplatne žalovaným nebol preukázaný. Výsledky vykonaného dokazovania preukazujú to, že vlastnícke právo k časti nehnuteľnosti bolo na žalobcu prevedené len dočasne a v podstate formálne s tým, že žalovaný ju bude užívať naďalej ako keby bol vlastníkom. Nasvedčuje tomu aj dohoda účastníkov o hradení nákladov s užívaním časti nehnuteľnosti súvisiacich, práve z dôvodu bezodplatnosti. Zmyslom dohody o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy bolo dohodnúť bezodplatné užívanie nehnuteľnosti žalovaným tak, aby žalobca nemal žiadne náklady spojené s časťou nehnuteľnosti, ktorú užíval žalovaný. To , že súčasťou nákladov súvisiacich s užívaním nehnuteľnosti bola aj daň z nehnuteľností vyplýva aj z ďalších skutočností. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný uhradil časť dane z nehnuteľnosti za roky 2009 a 2010, z toho vyplýva, že v rokoch 2009 a 2010 nemal pochybnosti o tom, že je jeho povinnosťou časť dane z nehnuteľností žalobcovi nahradiť. Žalovaný v konaní tvrdil, že túto časť dane zaplatil na nátlak a nad rámec svojich povinností, avšak toto tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal. Ani z ostatných vykonaných dôkazov, najmä z komunikácie právnej zástupkyne žalobcu a žalovaného nevyplýva, že by na neho žalobca vyvíjal v súvislosti s ich zmluvným vzťahom nátlak, alebo že by splnenie akýchkoľvek povinností podmieňoval zaplatením alikvotnej časti dane z nehnuteľností žalovaným. Súd preto dospel k záveru, že alikvotnú časť dane z nehnuteľností za roky 2009 a 2010 zaplatil na základe vlastného rozhodnutia a dobrovoľne. Ak žalovaný spočiatku po uzavretí zmluvy so žalobcom nepochyboval svoju povinnosť platiť zodpovedajúcu časť dane z nehnuteľností, súd z tohto jeho správania vyvodil, že bolo skutočnou vôľou účastníkov zmluvy o budúcej zmluve pod pojem „všetky náklady s týmto súvisiace“ zahrnúť aj príslušnú časť dane z nehnuteľností, ktorej daňovníkom je žalobca. Je nepochybné, že daňovníkom dane z nehnuteľností je vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam žalobca. Jeho postavenie daňovníka vyplýva zo zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, podľa ktorého je daňovníkom dane zo stavieb a dane z pozemkov vlastník pozemku a vlastník stavby. Je nepochybné, že žalobcovi vznikla z titulu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam daňová povinnosť na zaplatenie dane z nehnuteľností. Priama povinnosť voči správcovi dane vznikla priamo žalobcovi ako vlastníkovi, bez ohľadu na to, že časť nehnuteľností užíval na podklade dohody so žalobcom žalovaný. Keďže súd na základe všetkých uvedených skutočností dospel k záveru, že skutočnou vôľou účastníkov zmluvy o budúcej zmluve - žalobcu a žalovaného bolo, aby žalovaný platiť žalobcovi tú časť žalobcom zaplatenej dane z nehnuteľností, ktorá pripadá na polovicu sporných nehnuteľností, priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 2 312,95 eur. Nejde o nárok zo zákona o miestnych daniach, ale o nárok, ktorý žalobcovi vznikol z uzavretej zmluvy o budúcej zmluve so žalovaným. Na tvrdenie žalovaného, že si nemohol zaplatenú náhradu dane uplatniť ako daňový výdavok, preto ju žalobcovi neuhradil, súd nemohol prihliadnuť. Vystavenie daňového dokladu nie je podmienkou vzniku záväzku. Okrem toho, z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by bol žalobca v právnom vzťahu so žalovaným účtovnou jednotkou a mal by povinnosť žalovanému účtovné doklady vystavovať. Zo zmluvy o budúcej zmluve nevyplýva, že by ju účastníci uzavreli v rámci predmetu svojho podnikania, nevyplýva to ani

z ich označenia v záhlaví zmluvy (nie sú uvedené povinné údaje ako obchodné meno, identifikačné číslo, miesto podnikania, označenie registrácie podnikateľov) ani z obsahu zmluvy. Žalovanému vznikol záväzok už na základe zmluvy, nie až vystavením účtovného (daňového) dokladu. Preto ani prípadné nesplnenie povinnosti žalobcu vystaviť účtovný doklad by nebolo vo vzťahu k vzniku záväzku žalovaného právne podstatné. Súd pri výpočte výšky nároku vychádzal z rozhodnutí správca dane, pričom bral do úvahy tú skutočnosť, že vo výmeroch bola vyrubená daň aj za iné nehnuteľnosti žalobcu. Ďalej súd prihliadal aj na uplatnenú námietku premlčania, ktorú žalovaný v konaní vzniesol. Vzhľadom k tomu, že právnym základom nároku žalobcu na náhradu časti zaplatenej dane z nehnuteľností je zmluva, premlčacia doba v právnom vzťahu medzi účastníkmi je základná - trojročná. Návrh na začatie konania bol podaný dňa 25.6.2014, premlčané sú preto všetky nároky žalobcu na náhradu príslušnej časti dane z nehnuteľností, ktorých splatnosť nastala pred 25.6.2011. Žalobcovi súd preto priznal len zodpovedajúcu časť dane z nehnuteľností za roky 2011 až 2014, a to vo výške jednej polovice z vyrubenej dane zo sporných pozemkov a stavieb. Súd pri posudzovaní daňovej povinnosti uloženej jednotlivými rozhodnutiami Mesta Partizánske neprihliadal na daň, predmetom ktorej boli iné nehnuteľnosti ako tie, ktoré sú predmetom zmluvy o budúcej zmluve. Žalobcovi bola vyrubená daň z nehnuteľností za sporné nehnuteľnosti za roky:

- 2011 v sume 1 233,94 eur, z toho jedna polovica je v sume 616,97 eur,
- 2012 v sume 1 356,90 eur, z toho jedna polovica je v sume 678,45 eur,
- 2013 v sume 1 356,90 eur, z toho jedna polovica je v sume 678,45 eur,
- 2014 v sume 1 356,90 eur, z toho jedna polovica je v sume 678,45 eur.

Zo žaloby vyplýva, že za rok 2011 si žalobca uplatňuje náhradu dane v sume 616,95 eur, za rok 2012 v sume 678,40 eur, za rok 2013 v sume 678,40 eur a za rok 2014 v sume 339,20 eur. Súd v súlade s § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku viazaný jeho návrhom, mu priznal nárok na zaplatenie sumy 2 312,95 eur (616,95 eur + 678,40 eur + 678,40 eur + 339,20 eur). Z uvedených dôvodov uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.312,95 eur. Keďže je žalovaný so zaplatením dlžnej sumy v omeškani, patrí žalobcovi popri istine aj zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vždy až odo dňa nasledujúceho po dni, kedy svoju daňovú povinnosť voči správcovi dane splnil. Súd mu preto priznal úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 616,95 eur od 10.09.2013 do zaplatenia, vo výške 8,5 % ročne zo sumy 678,40 eur od 10.09.2013 do zaplatenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 678,40 eur od 14.05.2014 do zaplatenia, vo výške 8,15% ročne zo sumy 339,20 eur od 14.06.2014 do zaplatenia. V časti o zaplatenie sumy 421,83 eur s úrokom z omeškania vo výške 7,75% ročne od 1.11.2008 do zaplatenia (t.j. v časti dane z nehnuteľností za rok 2008) súd konanie v súlade s § 96 Občianskeho súdneho poriadku zastavil, pretože v tejto časti vzal žalobca žalobu na začatie konania späť. Vo zvyšku nároku na náhradu zaplatenej dane z nehnuteľností a úrokov z omeškania súd žalobu zamietol z dôvodu, že nárok žalobcu je sčasti premlčaný a žalovaný vzniesol v konaní námietku premlčania (časť dane za roky 2009 a 2010). V časti úroku z omeškania súd žalobu zamietol aj z toho dôvodu, že k omeškaniu žalovaného ako dlžníka nedošlo ku dňu nasledujúcemu po dni splatnosti dane určenému v rozhodnutí o jej vyrubení, ale až ku dňu nasledujúcemu po dni skutočného zaplatenia dane žalobcom. Tvrdenie žalobcu o tom, že premlčacia doba je 10-ročná z dôvodu, že ide o uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia spôsobeného úmyselne, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že dôvodom vzniku záväzkovo-právneho vzťahu účastníkov konania je zmluva, nie bezdôvodné obohatenie. Súd žalobu zamietol aj v tej časti, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady úrokov z omeškania, ktoré si voči nemu uplatnil správca dane z dôvodu, že splatnú daň neuhradil riadne a včas. V tejto časti žalobca nepreukázal základ nároku. Úrok z omeškania za oneskorené splnenie si daňovej povinnosti žalobcom nie je nákladom súvisiacim s užívaním nehnuteľností žalovaným. K vzniku tejto povinnosti žalobcu došlo len pre jeho správanie, z dôvodu, že splatnú daň riadne a včas nezaplatil. Daňová povinnosť voči správcovi dane totiž zaťažovala len jeho ako vlastníka nehnuteľností. Právny vzťah žalobcu a žalovaného, z titulu ktorého bol žalovaný povinný nahradiť žalobcovi časť dane z nehnuteľností, je úplne oddelený od daňovo-právneho vzťahu žalobcu so správcom dane. Ak teda vznikli žalobcovi vo vzťahu k správcovi dane iné záväzky ako záväzok na zaplatenie dane z nehnuteľností, na ich náhradu voči žalovanému nemá právny nárok. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie náhrady za užívanie reklamných plôch žalovaným, súd vychádzal z toho, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný užíval jeden reklamný panel, ktorého nájomcom bola spoločnosť MORICCONI s.r.o.. Vo vzťahu k druhému reklamnému panelu preukázal, že ho užíval na základe nájomnej zmluvy s vlastníkom plochy a v tejto časti vzal žalobca žalobu späť, preto je predmetom konania už len právny vzťah týkajúci sa jedného reklamného panela. Za užívanie tohto reklamného panela žalovaný neplatil

žiadne sumy. Žalovaný nepreukázal právny dôvod, na základe ktorého túto reklamnú plochu užíval. Tvrdil, že ide o „gentlemanskú dohodu“, avšak uzavretie takej dohody žalobca nepotvrdil a žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o jej existencii. Súd preto vychádzal z toho, že žalovaný nepreukázal žiaden právny dôvod, na základe ktorého reklamnú plochu v nájme právneho predchodcu žalobcu užíval. Užíval ju teda bez právneho dôvodu. Bezdôvodným obohatením je aj majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Majetkový prospech žalovaného spočíva v tom, že sa jeho majetok nezmenšil o nájomné, ktoré zodpovedá nájomnému za jeden reklamný panel. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu bezdôvodného obohatenia za obdobie od roku 2008 do roku 2014. Žalovaný vzniesol v konaní námietku premlčania, na ktorú súd musel prihliadnuť. V prípade bezdôvodného obohatenia je subjektívna premlčacia doba dvojročná a začína plynúť odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške. Objektívnu premlčaciu dobu (3-ročnú alebo 10-ročnú, na ktorú poukazuje už žalobca vo svojej žalobe) v posudzovanej veci nemá zmysel skúmať, pretože žalovaný nárok je sčasti premlčaný už na základe uplynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá je kratšia ako objektívna. Súd v prvom rade posudzuje uplynutie subjektívnej premlčacej doby, až následne (v prípade ak nedošlo k premlčaniu uplynutím subjektívnej doby) posudzuje uplynutie premlčacej doby objektívnej. V posudzovanej veci je teda premlčaný nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie do 25.6.2012. Žalobca resp. jeho právny predchodca totiž už od začatia užívania panelu žalovaným vedel, aká je výška nájomného, aj to, že panel bez právneho dôvodu užíva žalovaný. Súd preto posudzoval len nepremľané bezdôvodné obohatenie. Z predloženej zmluvy uzavretej medzi prenajímateľom COOP JEDNOTA Topoľčany a nájomcom MORICCONI s.r.o. Partizánske vyplýva, že nájomné za 5 reklamných panelov je 310,80 eur ročne vrátane DPH. Na jeden reklamný panel pripadá nájomné 62,16 eur ročne vrátane DPH. Ak by teda žalovaný mal uzavretú nájomnú zmluvu na jeden reklamný panel, ktorého nájomcom bol žalobca, zaplatil by nájomné 62,16 eur ročne, čo je aj hodnota sumy, o ktorú sa nezmenšil jeho majetok, a teda aj hodnota bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom k uplatnenej námietke premlčania súd priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za dva roky užívania reklamného panelu žalovaným bez právneho dôvodu v sume 124,32 eur (2 x 62,16 eur). Keďže je žalovaný so zaplatením tejto sumy v omeškaní, priznal súd žalobcovi popri istine aj zákonný úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 62,16 eur od 10.1.2013 do zaplatenia a vo výške 8,25% ročne zo sumy 62,16 eur od 28.2.2014 do zaplatenia. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po zaplatení splátok nájomného prenajímateľovi, pretože zaplatením nájomného žalobcom, ktoré by inak bol povinný platiť žalovaný, ktorý predmet nájmu skutočne užíval, došlo u žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. V časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia z dôvodu užívania reklamných panelov bez právneho dôvodu v sume 306,03 eur s príslušenstvom súd konanie zastavil v súlade s § 96 Občianskeho súdneho poriadku, pretože v tejto časti vzal žalobca podanú žalobu späť. Vo zvyšku súd žalobu v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia z dôvodu užívania reklamných panelov bez právneho dôvodu zamietol, pretože v prevyšujúcej časti považoval nárok žalobcu za premlčaný, keďže žalovaný vzniesol v konaní námietku premlčania.

6. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol aplikujúc § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca aj žalovaný boli v konaní len čiastočne úspešní a čiastočne neúspešní, preto súd rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcich častiach v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný, navrhujúc odvolaciemu súdu zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie tak, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá a bude mu priznaná náhrada trov tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania. Napadnuté rozhodnutie v jeho vyhovujúcej časti považoval za nezákonné. Namietal, že súd neakceptoval jeho argumenty v žalobe. Nesprávne si vyložil podstatu sporu. Vec neskúmal v širších súvislostiach. So žalobcom chceli v roku 2008 spoločne podnikáť, kedy žalovaný s manželkou vlastnili nehnuteľnosti v Kolačne, zároveň žalovaný vlastnil polovicu nehnuteľností v k. ú. Partizánske. Za účelom získania úveru po dohode so žalobcom previedol na žalobcu polovicu nehnuteľností v Partizánskom. Druhú polovicu tento získal odkúpením od spoluvlastníka K., čím sa stal žalobca ich výlučným vlastníkom. Ako záruku na požadovaný úver na podnikanie previedol na žalobcu aj nehnuteľnosti v k. ú. Kolačno. Prevody sa realizovali v úzkom časovom slede za sebou v roku 2008. Za účelom zabezpečenia návratnosti ich vlastníctva, uzatvorili zmluvy o budúcich kúpnych zmluvách, podľa ktorých je žalobca mu vlastníctvo nehnuteľností povinný previesť späť najneskôr do roku 2018. Nehnuteľnosti v Kolačne nepretržite kontinuálne rodina žalovaného užívala, platí si za ne energie, aj daň z nehnuteľností, čo vyplýva zo zmluvy o budúcej zmluve. Podnikateľské zámery sa mali realizovať v Partizánskom. Keďže tieto nehnuteľnosti sa mali využívať na podnikateľský účel, bolo

logické, že podnikajúci subjekt bude platiť aj daň z nehnuteľností a bude o nej účtovať v rámci svojho účtovníctva. Preto úpravu o platení dane z nehnuteľností zo zmluvy o budúcej zmluve v Kolačnej, kde bolo jej platenie jasne deklarované, vo vzťahu k nehnuteľnostiam v Partizánskom neprebrali. Preto je aj znenie zmlúv odlišné. Daň z nehnuteľností je správcovi dane povinný platiť vlastník. Žalovaný sa na takýto záväzok nikdy nezaviazal, ani mu zo zmluvy nevyplýva. Prípadné užívanie nehnuteľností v Partizánskom bolo až sekundárnym dojednaním pre prípad, ak by úver nebol poskytnutý. Napriek tomu, že sa táto skutočnosť naplnila, nehnuteľnosti mu neboli navrátené. Tieto nemohol užívať, spoločné podnikanie sa nerealizovalo, žalobcovi ako „vlastníkovi“ vznikla naďalej povinnosť platiť daň z nehnuteľností. Vlastnícky mu ich nechce vrátiť a tieto sú pre odpojenie od energií nespôsobilé k užívaniu, naopak vymáha sa od neho platenie dane. V snahe získať späť vlastníctvo nehnuteľností v Kolačnej a Partizánskom, dobrovoľne žalobcovi zaplatil daň za roky 2009 a 2010, aby tak splnil jeho podmienku zaplatenia týchto daní a následného spätného prevodu vlastníctva, k čomu však v konečnom dôsledku neprišlo. Túto daň zaplatil nad rámec svojich povinností. Žalobca v roku 2014 nehnuteľnosti v Kolačnej previedol na tretie osoby, na čo nebol oprávnený a v tejto veci sa vedie súdny spor. Na základe skutočností, že žalovaný dane za rok 2009 a 2010 zaplatil, osvojil si súd názor, že týmto konaním potvrdil svoj záväzok platiť daň z nehnuteľností. S týmto nemôže súhlasiť. Platby boli realizované za inej situácie, ako je tomu dnes. Konštrukcia súdu, ktorá viedla k vyvodenému záveru, podľa neho nie je logická. Ak hypoteticky pripustí, že záväzok na daň z nehnuteľností mu mal vzniknúť zo zmluvy o budúcej zmluve, čo však podľa neho nie je pravdou, je takéto vyjadrenie iba všeobecné, bez konkrétnej špecifikácie. Bolo na žalobcovi, aby ho bližšie špecifikoval a potom sa tento nárok uplatňoval. Nárok na zaplatenie dane z nehnuteľností je primárne nárokom správcu dane voči žalobcovi, až od tohto vzťahu by sa mohol odvíjať nárok žalobcu na zaplatenie dane vo vzťahu k žalovanému. Správcom dane vystavený doklad výmer voči žalobcovi je len vo vzťahu správcu dane - žalobca, až jej zaplatením mu pohľadávka zaniká. Na základe tohto dokladu nie je daný dôvod, aby mu daň platil. Mohol by si ju uplatňovať až po tom, ako by ju skutočne správcovi dane zaplatil. Až z dokladu o zaplatení mohol mať žalobca voči nemu konkrétnu pohľadávku. táto nie je definovaná v žiadnom predpise, predstavuje opačný stav oproti záväzku. Žiadal teda zaplatenie dane z nehnuteľností, nemal však k dispozícii listinu, z ktorej by mu táto povinnosť vyplývala. Túto si musel zaobstarať až súd. Súd opomenul argumenty žalovaného, prečo bolo nevyhnutné doložiť doklad o zaplatení tejto dane. Nevysporiadal sa ani s argumentáciou vo veci uplatňovania dane, ako daňového výdavku. Pokiaľ by mal povinnosť žalobcovi zaplatiť daň z nehnuteľností, bez toho, aby mu tento doložil doklady, znemožnil by žalovanému právo uplatňovať si daň ako daňový náklad. Takéto doklady vždy od neho žiadal, tento mu ich však nepredložil. Vo vzťahu k druhému nároku na prenájom reklamnej plochy, ktorá mala patriť žalobcovi a mal ju využívať žalovaný bezodplatne, uviedol, že rovnako bol nesprávne zaviazaný zaplatiť mu čiastku 124,32 eur. Dôkazné bremeno znášal žalobca. Mal teda on preukázať, že reklamný panel žalovaný užíval bez právneho dôvodu. V tomto smere nemali uzatvorenú žiadnu písomnú zmluvu. Bola len ústna dohoda, že žalovaný si môže na jednom reklamnom mieste bezodplatne ponechať svoju tabuľu s reklamným logom, čo žalobca účelovo nepotvrdil. Nepreukázalo sa, že by žalovaný protiprávne a bez jeho súhlasu užíval jednu z ním prenajatých reklamných plôch. Pokiaľ ide o ústnu zmluvu, tvrdenia účastníkov boli protichodné. Žalobca nikdy umiestnenie jeho loga nenapadol, neprotestoval, neupozorňoval ho, ani jeho umiestnenie až do roku 2014 nespochybňoval a nikdy nežiadal, aby mu za to platil nájomné. Takto svojím správaním prinajmenšom konkludentne potvrdzoval, na čom sa ústne dohodli, t. j. že môže reklamnú plochu bezplatne užívať. V pôvodnej žalobe dokonca žiadal, aby mu zaplatil za dve reklamné miesta, čo svedčí o tom, že vo veci nemal prehľad. Súd sa správne nevysporiadal ani so vzťahmi Jednota Coop Topoľčany - Moricconi s.r.o. - žalovaný.

8. Súčasne s odvolaním, podaným samotným žalovaným, bolo podané odvolanie žalovaného proti vyhovujúcim častiam rozhodnutia súdu prvej inštancie aj zo strany právneho zástupcu žalovaného, ktorým zhodne navrhoval zmeniť napadnutý rozsudok v týchto častiach na zamietajúci a priznať mu náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 831,50 eur a náhradu odvolacích trov v sume 99,68 eur. V rámci tohto odvolania uplatňoval odvolacie dôvody uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p., keďže vyhodnotený skutkový stav považoval za nesprávny, od ktorého sa odvíja tiež nesprávny právny názor okresného súdu. Duálny spôsob podania odvolania zdôvodňoval tým, že podrobnejšie sa vedel vyjadriť ku skutkovým okolnostiam veci samostatne práve žalovaný. Vo vzťahu k prvému nároku poukazoval na to, že žaloba bola vypracovaná a podaná bez toho, aby bola doložená príslušnými dôkazmi, žalobca žiadal zaplatenie dane, nemal k dispozícii listinu, z ktorej táto povinnosť vyplývala žalovanému, ktorú si súd musel zaobstarať vo vlastnej réžii a zo zdrojov samotného žalovaného, preto by mal prehodnotiť odvolací súd názor súdu prvej inštancie, ktorý považuje žalovaný za právne chybný,

spočívajúci v tom, či je preukázaná povinnosť žalovaného platiť žalobcovi daň z nehnuteľností. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že povinnosť vyplýva z dvoch samostatných právnych skutočností, a to zmluvy o prenájme a zmluvy o budúcej zmluve, tak prvú zmluvu vypovedal žalobca a druhá je v platnosti. Ani v jednej z nich však nie je písomne zakotvená povinnosť platiť daň z nehnuteľnosti za žalobcu zo strany žalovaného. Sú tam uvedené iné platby, ktoré mal žalovaný povinnosť refundovať, ale nikde sa nehovorí o dani z nehnuteľností. Je nepochybné, že platcom dane je vlastník. Pokiaľ by to mal byť niekto iný, podkladom musí byť zmluva. Keďže táto povinnosť nebola zmluvne upravená, takúto povinnosť žalovaný nemal. Rozhodnutie v tomto smere je v rozpore s logikou. Podľa jeho názoru žalobca neunesol vo vzťahu k tomuto nároku dôkazné bremeno, a preto nebolo možné v tejto časti žalobe vyhovieť. Pokiaľ aj žalovaný svojho času zaplatil daň z nehnuteľností za určité obdobie, urobil tak bez právneho dôvodu, platba bola realizovaná za inej skutkovej situácie. Toto opodstatňuje zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Pokiaľ ide o druhý nárok, za údajný prenájom reklamných plôch, žaloba bola podaná evidentne chybné, žalobca nevedel ani to, že žaloba sa môže týkať len jedného panela, keď žaloval nájom za panely dva. Žalovaný ani len netušil, že nie on bol tou osobou, ktorá o tejto veci mohla rozhodnúť, ale bola to právnická osoba, ktorá mala takéto práva. Až keď v rámci dokazovania toto vyšlo najavo, došlo k postúpeniu pohľadávky. Nebolo problémom, aby sa dodatočne spísala zmluva, táto antidatovala a na pojednávaní predložila. Žalobca nemohol vymáhať žiadne nároky od firmy Moricconi - Edi Racing s.r.o. Partizánske, a preto si žalobca nemôže vymáhať práva, ktoré nikdy voči odporcovi táto firma neuplatnila, ani od neho nič nepožadovala. Logicky potom mohol žalovaný vydať reklamnú plochu až po tom, čo bol oficiálne o to požiadaný. Potom, ako sa to skutočne stalo, reklamnú plochu vydal. Táto sa užívala aj tak len formálne bez aktualizácie. Súd sa nezaoberal vzťahom medzi vlastníkom Coop Jednota a firmou Moricconi. Ani v tejto časti nemohla byť preto žaloba úspešná.

9. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhoval rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých - vyhovujúcich častiach ako vecne správny potvrdiť. Tvrdenia žalovaného, že chceli so žalobcom spoločne podnikáť, tento nepreukázal. Žalobca v zmysle svojho vyjadrenia zo dňa 26.01.2015 a priloženými dokladmi preukázal, že už v máji 2008 mal poskytnutý úver z Mbank vo výške 1,3 mil. Sk. Mal teda dostatok financií na svoje aktivity. V tomto smere poukázal na rozpory na druhej strane odvolania, kde tento uvádza tvrdenia o spoločnom podnikaní a zároveň na strane tri odvolania tvrdí opak, a to skutočnosť, že bude v nehnuteľnostiach podnikáť len jeden subjekt. Ďalším rozporným tvrdením je tvrdenie o dôvode, pre ktorý žalovaný previedol údajne na žalobcu nehnuteľnosti v k. ú. Kolačno. Najskôr uvádza, že žalobca bol bonitný, a preto sa dohodli, že nehnuteľnosť bude vlastníť žalobca. Neexistoval potom dôvod, aby kvôli úveru sa prevádzali nehnuteľnosti v k. ú. Kolačno. Rovnako nepreukázal svoje tvrdenie, že prípadné užívanie nehnuteľností bolo až sekundárnym dojednaním, ak by neprišlo k úveru a spoločnému podnikaniu. V zmluve o budúcej zmluve je jednoznačne uvedené, že je žalovaný oprávnený už odo dňa podpisu zmluvy nehnuteľnosť výlučne nerušene a bezodplatne užívať. Z tejto sa nikdy nevysťahoval, práve naopak, kontinuálne ju užíval, pred aj po jej prevode, takže je vylúčené, aby došlo k sekundárnemu užívaniu nehnuteľností, ako si vymyslel žalovaný. Rovnako nepravdivé je tvrdenie, že žalobca mu nehnuteľnosť doposiaľ nevrátil, pretože v konaní bolo preukázané, že to bol práve on, kto vyvinul maximálne možné úsilie o vyporiadanie vlastníctva k dotknutým nehnuteľnostiam, predložil dohodu o urovnaní, návrh kúpnej zmluvy na prevod časti nehnuteľností, čo však žalovaný neakceptoval. Za účelové považoval aj jeho tvrdenie, že daň z nehnuteľností za roky 2009 a 2010 zaplatil len v snahe splniť žalobcovu verbálnu podmienku, ktorá mala predchádzať spätnému prevodu nehnuteľností. Úhrady dane boli totiž vykonané v rozdielnych rokoch, preukázané príjmovými pokladničnými dokladmi. Daň za rok 2009 bola uhradená 19.05.2009 a za rok 2010 dňa 01.06.2010, ktoré skutočnosti potvrdzuje vo svojom vyjadrení zo dňa 12.01.2015 aj samotný žalovaný. Nesprávne sa tento domnieva, že súd si osvojil názor žalobcu. Tento na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, pretože bola jednoznačne preukázaná povinnosť žalovaného platiť daň z nehnuteľností. Žalovaný tvrdí, že nemal vedomosť a ani nemohol vedieť o výške dane z nehnuteľností. Je však nesporné, že bol pred prevodom nehnuteľností jej vlastníkom, z čoho vyplýva, že musel mať jasnú vedomosť o výške dane, ktorá sa za nehnuteľnosti platila. Nedôvodné sú aj jeho námietky, týkajúce sa nepredloženia dokladov o dani z nehnuteľností, ktoré spĺňajú náležitosti účtovných dokladov, pretože právnym dôvodom vzniku záväzku je zmluva ako hmotnoprávny úkon, ktorého perfektnosť nie je závislá od vystavenia účtovných dokladov. Žalovaný vychádza z nedostatočného právneho povedomia, ak sa domnieva, že dôkazné bremeno vo vzťahu k požadovanému nájomu za reklamné panely znáša výlučne žalobca. Dôkazná povinnosť zaťažuje oboch účastníkov v rozsahu ich tvrdení, bez ohľadu na procesné postavenie, ktoré v konaní zastávajú. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že plochu na umiestnenie reklamného panelu užíval na základe právneho titulu, bol

povinný túto skutočnosť preukázať. V odvolaní správne konštatuje, že nemal so žalobcom uzavretú žiadnu zmluvu. Odvoláva sa na konkludentný súhlas žalobcu s bezodplatným užívaním reklamného panela, čo však nepreukázal. Pokiaľ nepreukázal právny titul, ani súhlas s bezodplatným užívaním, išlo o užívanie reklamného panelu bez právneho dôvodu, čím vzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie. Počas celého konania žalovaný produkoval množstvo účelových a nepravdivých tvrdení, na ktoré žalobca poukazoval. Preto pokiaľ ide o vierohodnosť výpovede žalovaného, táto bola do značnej miery spochybnená práve vykonaným dokazovaním.

10. V zákonom stanovenej lehote rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním napadol aj žalobca, a to v časti, ktorou súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Rozhodnutie v tejto časti považoval za nesprávne, navrhujúc jeho zmenu, v zmysle ktorej mu bude priznané právo na náhradu trov konania vzhľadom na jeho pomerný úspech vo výške 1.390,39 eur, ktoré trovy pozostávajú z náhrady za zaplatený súdny poplatok a z trov právneho zastúpenia. Poukázal na to, že žalobou sa domáhal žalobca pôvodne zaplatenia sumy 3.185,90 eur s príslušenstvom z titulu neuhradených nákladov na daň z nehnuteľností a zaplatenia sumy 612,05 eur z titulu neuhradenej odplaty za prenájom reklamných panelov. Svoj návrh vzal späť v časti o zaplatenie dane z nehnuteľnosti v sume 421,83 eur, žiadal v tejto časti konanie zastaviť, a súčasne žiadal, aby súd pokračoval o zvyšných nárokoch. Následne 23.02.2015 zobral späť návrh v časti úhrady za prenájom reklamných panelov (o zaplatenie sumy 306,03 eur) a žiadal vo vzťahu k tomuto nároku, aby sa ďalej konalo o zaplatenie 306,03 eur. V dôsledku uvedených späťvzatí, sa tak spolu domáhal sumy 3.070,11 eur. Rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy spolu 2.437,27 eur, z čoho vyplýva, že žalobca mal vo veci úspech čiastočný, a preto vychádzajúc z ust. § 142 ods. 2 O.s.p. bolo namieste, aby mu vzhľadom na jeho pomerný úspech v konaní, ktorý v percentuálnom vyjadrení predstavuje 79,39 %, čomu zodpovedá úspech žalovaného vo výške 20,61 %, v zostávajúcich 58,77 %, bola priznaná ako úspešnejšiemu účastníkovi v konaní náhrada trov ktoré mu vznikli. V tejto časti nepovažuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. Pokiaľ by žalobca nebol nútený uplatňovať túto pohľadávku súdnou cestou, neboli by trovy vznikli.

11. Žalovaný nevyužil svoje zákonné právo vyjadriť sa k podanému odvolaniu žalobcu.

12. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

13. V zmysle intertemporálnej úpravy uvedenej v ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Vzhľadom na citovanú intertemporálnu úpravu, ktorá znamená okamžitú aplikovateľnosť predpisu, krajský súd ako súd odvolací, prejednal odvolania strán sporu podľa CSP, jeho ustanovení uvedených v § 355 a nasl..

15. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

17. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

18. V zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

19. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak neboli splnené procesné podmienky, podľa písm. b) ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, a c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie na odvolacom súde.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) vec preskúmal podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých - vyhovujúcich častiach, ako aj vo výroku o náhrade trov konania strán sporu, je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

23. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho zvyšných - zastavujúcich častiach a v jeho zamietajúcej časti nepreskúmal, keďže tieto suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté neboli (§ 367 CSP).

24. V preskúmvanej veci podali strany sporu odvolania ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. O ich odvolaniach rozhodoval odvolací súd už po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku v súlade s § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, zostali zachované.

25. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil existenciu žiadnej vady, týkajúcej sa procesných podmienok, prieskumom nebol zistený nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by znemožnil stranám sporu uskutočniť ich procesné práva s následkom porušenia práva na spravodlivý proces.

26. Obe strany sporu uplatnili vo svojich odvolaniach odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnych skutkových a právnych záveroch (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP - teraz § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP).

27. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP (predtým § 132 OSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

28. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

29. Žalovaný v odvolaní namietal (ne)správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa vedúcich k záveru o dôvodnosti nároku na zaplatenie dane z nehnuteľností a tiež nároku na bezdôvodné obohatenie majúce pôvod v užívaní reklamného panelu žalovaným bez právneho dôvodu. Žalobca v odvolaní namietal (ne)správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa vedúcich k záveru o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu.

30. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na podrobné, presvedčivé a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní, ktoré sú vo svojej podstate identické s ich vyjadreniami (vo vzťahu k veci samej) v odvolacom konaní, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu odvolací súd identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach naň poukazuje.

31. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného, dodáva odvolací súd nasledovné:

32. Súd prvej inštancie žalobe na zaplatenie nárokovanej dane z nehnuteľnosti čiastočne vyhovel z dôvodu, že nárok považoval za opodstatnený vychádzajúc zo zistenia, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území Partizánske, zapísaných na liste vlastníctva č. 2852 ako pozemky parc. č. 4961/1 vo výmere 732 m² zastavané plochy a nádvoria, parc. č. 4961/3 vo výmere 1475 m² zastavané plochy a nádvoria a stavby, sklad súpisné číslo 1498 postavenej na parc. č. 4961/1 a na parc. č. 4961/2, pričom žalobca ako budúci predávajúci a žalovaný ako budúci kupujúci uzavreli v roku 2008 zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy a o prevode vlastníctva nebytových priestorov a pozemkov v kat. území Partizánske, predmetom ktorej bol budúci predaj uvedených nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu žalovanému. Predmetom zmluvy bolo aj dojednanie, že „až do času uzavretia kúpnej zmluvy, podľa ustanovení tejto zmluvy, bude predmet zmluvy výlučne, nerušené a bezodplatne užívať kupujúci podľa čl. III. ods. 1 písm. a), b) a c)., bude si hradíť všetky náklady s týmto súvisiace.“ Predmetom budúcej kúpnej zmluvy mal byť prevod spoluvlastníckeho podielu 1/2 k budove skladu a k pozemkom pod budovou skladu vo výmere 429,8 m² a k príslušnému pozemku k celkovej výmere 646 m². Keďže pojem „všetky náklady s týmto súvisiace“, nebol v zmluve špecifikovaný, nebolo zrejmé, čo všetko zahŕňa, jeho obsah vyložil súd prvej inštancie v súlade s vôľou účastníkov zmluvy, ktorú okrem explicitného obsahu právneho úkonu vyvodil aj posúdením ich správania pred uzavretím zmluvy, ako aj po jej uzavretí tak, ako ho vykonaným dokazovaním zistil, tiež zo skutočnosti, že vlastnícke právo k časti nehnuteľností bolo na žalobcu prevedené len dočasne a v podstate formálne s tým, že žalovaný ju bude užívať naďalej ako keby bol vlastníkom, čomu nasvedčuje aj dohoda účastníkov o hradení nákladov s užívaním časti nehnuteľnosti súvisiacich, práve z dôvodu bezodplatnosti, pričom zmyslom dohody o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy bolo dohodnúť bezodplatné užívanie nehnuteľnosti žalovaným tak, aby žalobca nemal žiadne náklady spojené s časťou nehnuteľnosti, ktorú užíval žalovaný. Správnosti týchto záverov podľa neho nasvedčuje, že žalovaný uhradil časť dane z nehnuteľnosti za roky 2009 a 2010, z čoho vyvodil záver, že žalovaný v tom čase nemal pochybnosti o tom, že je jeho povinnosťou časť dane z nehnuteľností žalobcovi nahradiť.

33. Žalovaný v odvolaní namieta nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, neprihliadnutie na jeho argumentáciu s následkom nesprávnych (nelogických) skutkových a právnych záverov.

34. S cieľom rozhodnúť spravodlivo, čo je hlavnou úlohou súdu, nepochybne korešpondujúca, je aj zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 132 OSP teraz § 191 CSP), ktorá vychádza z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl.46 Ústavy SR). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Právna úprava neurčuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska ich pravdivosti, uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, čo predstavuje veľmi zložitý myšlienkový proces sudcu. Hodnotiacia úvaha však musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu. Týmto zásadám závery súdu prvej inštancie zodpovedajú, preto v tomto smere nebolo možné vyhodnotiť odvoláciu námietku žalovaného inak, ako nedôvodnú.

35. Pokiaľ žalovaný namieta, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa skutočnosti, že povinnosť platiť daň prináleží vlastníkovi nehnuteľnosti (nie žalovanému), že ide o nárok primárne správcu dane voči žalobcovi, v ktorom smere vyvodil nesprávny právny záver, tiež že zo strany žalobcu mu nebol predložený riadny účtovný doklad, ktorý by bol spôsobilý k zaúčtovaniu v jeho účtovníctve, či skutočnosť, že žalobca nepredložil dôkazy preukazujúce daňovú povinnosť, či výšku ním zaplatenej dane (ktoré si nakoniec musel zaobstarať súd), ani tieto odvolacie námietky nebolo možné vyhodnotiť inak, ako nespôsobilé k zmene rozhodnutia v napadnutých častiach, pretože súd prvej inštancie sa s nimi podrobne a presvedčivo vo svojom rozhodnutí vysporiadal. Nespochybnil, že daňovníkom dane z nehnuteľností je vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam žalobca, vychádzajúc zo zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady (z titulu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam), teda priama povinnosť voči správcovi dane vznikla priamo žalobcovi ako vlastníkovi, bez ohľadu na to, že časť nehnuteľností užíval na podklade dohody so žalobcom žalovaný. Žalobcov nárok nekvalifikoval súd ako nárok zo zákona o miestnych daniach, ale ako nárok, ktorý žalobcovi vznikol z uzavretej zmluvy o budúcej zmluve so žalovaným. Dôvodne neprihliadol na tvrdenie žalovaného, že si nemohol zaplatenú náhradu dane uplatniť ako daňový výdavok, čím tento zdôvodňoval, že ju žalobcovi neuhradil, pretože vystavenie takéhoto daňového dokladu, nebolo podmienkou vzniku záväzku (žalobca v právnom vzťahu so žalovaným nebol účtovnou jednotkou - nebolo to v konaní zistené), teda tu nie je existencia povinnosti

žalobcu, žalovanému takéto účtovné doklady vystavovať. Žalobcovi uplatnený nárok v tomto smere priznal ako záväzok plynúci zo zmluvy, preto vystavenie takéhoto dokladu, vyhodnotil správne vo vzťahu k povinnosti žalovaného bez právneho významu. Pokiaľ ide o namietanú skutočnosť, že súd prvej inštancie si zaobstaral sám listinné doklady preukazujúce daňovú povinnosť žalobcu a jej výšku (pochybenie žalovaný vidí v tom, že tieto nepredložil priamo žalobca), odvolací súd uvádza, že i keď je dokazovanie v sporovom konaní ovládané prejednávacou zásadou, v čase rozhodovania vychádzajúc zo znenia v tom čase platného procesného kódexu (§ 120 ods. 1 posledná veta OSP), na rozdiel od súčasnej právnej úpravy, ktorá obmedzuje dôkaznú iniciatívu súdu (§ 185, ods. 2 CSP), bola daná možnosť súdu vykonať aj iné dôkazy, ktoré navrhli, či predložili strany sporu, pokiaľ to malo napomôcť zisteniu správneho skutkového stavu. Listiny preukazujúce výšku daňovej povinnosti žalobcu, nepochybne takéto účel naplnili.

36. Pokiaľ v konečnom dôsledku žalovaný argumentuje nezohľadnením ním tvrdenej skutočnosti, že daň za roky 2009 a 2010 zaplatil pod tlakom okolností, v snahe domôcť sa spätného prevodu vlastníctva k dotknutým nehnuteľnostiam zo strany žalobcu na neho, nemožno sa nestotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že vo vzťahu k tomuto skutkovému tvrdeniu si svoju dôkaznú povinnosť nesplnil, keď toto nepreukázal, rovnako ako jeho skutkové tvrdenie týkajúce sa druhého uplatneného a priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v súvislosti s užívaním reklamného panela, keď tvrdil dohodu o jeho bezodplatnom užívaní (v odvolaní namietal neunesenie dôkazného bremena žalobcom vo vzťahu k jeho skutkovému tvrdeniu, že žalovaný užíva panel bez právneho dôvodu).

37. Prejednácia zásada, ktorou ako už bolo uvedené vyššie je ovládané sporové konanie (§ 120 ods. 1 OSP - teraz § 185 ods. 1-3 CSP) úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou, ktoré stranám sporového konania vyplývajú z § 79 ods. 1 OSP (teraz § 132 ods. 1,2 CSP). Povinnosť tvrdenia znamená, že strana sporu musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne, aby súd vedel, na základe akých okolností jej vyplýva jej právo, alebo povinnosť. Ak strana sporu splní svoju povinnosť tvrdenia, hovoríme, že uniesla bremeno tvrdenia. Dôkazná povinnosť znamená, že strana sporu musí na preukázanie svojich tvrdení označiť a predložiť dôkazy. Ak predložené dôkazy preukážu skutkové okolnosti ňou tvrdené hovoríme, že účastník uniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení. Prejednácia zásada predstavuje istý stimul, motiváciu pre strany sporu, pretože ak zostanú pasívni, môže im to priniesť negatívne dôsledky v konaní, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre tú stranu, ktorá v tomto smere svoje bremeno neuniesla.

38. K naplneniu týchto skutočností došlo na strane žalovaného tiež v preskúmvanej veci, keď vo vzťahu k ním produkovaným tvrdeniam o dôvodoch prevodu vlastníctva nehnuteľností, (ne)dobrovoľnej úhrade dane z nehnuteľností za zistené obdobia, či (ne)existencii ním tvrdeného právneho dôvodu užívania reklamného panelu, si svoju povinnosť tieto jeho skutkové tvrdenia preukázať neunesol, čo vo výsledku malo za následok jeho prevažujúci neúspech v konaní.

39. Z uvedených dôvodov, nebolo možné vyhodnotiť odvolacie námietky žalovaného inak, ako nespôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia.

40. K záveru o nedôvodnosti podaného odvolania dospel odvolací súd tiež vo vzťahu k odvolaniu podanému žalobcom smerujúcemu voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o trovách konania, ktorým tento aplikujúc ust. § 142 ods. 2 OSP vyslovil, že žiaden z účastníkov na ich náhradu nemá právo.

41. Žalobca nesprávnosť rozhodnutia v tejto časti vzhliadal v tom, že vzhľadom na pomer jeho úspechu v konaní (79,39%) v porovnaní s jeho neúspechom (20,61%), mu mala byť priznaná v rozsahu jeho čistého úspechu (58,77%) náhrada trov konania.

42. Podľa § 255 ods. 2 CSP (predtým § 142 ods. 2 OSP) ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

43. Náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu vo veci a zásadou zavinenia. Zmyslom zásady úspechu v konaní, je priznanie trov potrebných na účelne uplatňovanie, alebo bránenie

práva účastníkovi, ktorý mal v konaní úspech (§ 142, ods. 1 OSP), pričom kritériom na priznanie takéhoto nároku, je miera úspechu tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného, pričom v závislosti od tejto miery môže súd rozhodnúť spôsobmi uvedenými v ust. § 255 ods. 2 CSP.

44. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal dvoch nárokov spolu vo výške 3.797,95 eur (daň z nehnuteľnosti 3.185,90 eur + za užívanie reklamných panelov 612,05 eur). Súdom prvej inštancie mu bola priznaná spolu suma 2.437,27 eur (daň 2.312,95 eur + za užívanie panelu 124,32 eur). Rozdiel medzi pôvodne nárokovanou a priznanou sumou vo výške 1.360,68 eur pozostáva zo zastavujúcich častí v dôsledku späťvzatí čiastkových žalobcom (421,83 eur + 306,03 eur = 727,86 eur a vo zvyšku zo zamietnutia jeho nárokov). Keďže k zastaveniu konania v uvedených častiach došlo procesným zavinením žalobcu, je potrebné to pripočítať k jeho neúspechu (analogicky § 146 ods. 2 veta druhá OSP - teraz § 256 ods. 1 CSP). Nesprávne žalobca pri výpočte jeho pomeru úspechu a neúspechu v konaní opomína svoj „neúspech“ v zastavujúcich častiach. Správne potom miera jeho úspechu nie je 79,39 % ako v odvolaní tvrdí, ale len 64,17 % (priznaných 2.437,27 eur z pôvodne uplatňovaných 3.797,95 eur) a jeho neúspech predstavuje nie 20,61 %, ale 35,83 % (1.360,68 eur - zamietnuté+zastavené), takže jeho čistý úspech predstavuje 28,34 % (64,17 % - 35,83 %). Pokiaľ za týchto okolností súd prvej inštancie dospel k záveru o nepriznaní práva na náhradu trov konania ani jednej zo strán sporu, nemožno jeho rozhodnutiu v tomto smere z hľadiska vecnej správnosti nič vytknúť, pretože takýto postup mu dovtedajšia, ako aj terajšia právna úprava umožňuje, keďže nemožno spravodlivo tiež nezohľadniť, nie zanedbateľný pomer úspechu aj na strane žalovaného.

45. Keďže odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, v preskúmvanej veci nezistil žiadne právne významné okolnosti, pre ktoré by bolo možné vydať iné ako potvrdzujúce rozhodnutie, za použitia § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutých - vyhovujúcich častiach, ako aj v časti ktorou rozhodol o nároku strán sporu na náhradu trov konania, ako vecne správne potvrdil.

46. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu s poukazom na skutočnosť, že ani jedna zo strán nezaznamenala v odvolacom konaní vo vzťahu k ňou podanému odvolaniu úspech, čo vo výsledku má za následok záver o ich čiastočnom úspechu v odvolacom konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).